

SLADKÝ DOUŠEK, NEBEZPEČNÉ POKUŠENÍ

NEKTAR

C. N. CRAWFORD

FRAGMENT

Nektar

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

C.N. Crawford
Nektar – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEKTAR

C. N. CRAWFORD

FRAGMENT

Pro ty, kteří chtějí, aby je víly odvedly z nudného světa
a aby na horách jako plamen tančily.

(A pro ty, kteří mi prominou,
že jsem tento verš ukradla W. B. Yeatsovi)

Shrnutí

Torin je králem bytostí světla z takzvaného Letního dvora a sužuje ho řada kleteb. V knize *Mráz* jsme se dozvěděli, že jeho království jménem Faerie kdysi dávno proklely temné bytosti. Bytosti světla je nazývají „démony“, jsou to jejich nepřátelé a vyznačují se jistými zvířecími rysy, jako jsou rohy nebo křídla. Faerii teď sužují dlouhé zimy způsobené černou magií.

Torin si uvědomil, že aby plíživý mráz zastavil, musí si najít královnu. Podle prastaré tradice Letního dvora je královna bytostí světla vybranou v nebezpečném turnaji plném krutých zkoušek, který ne každá víla přežije.

Démoni však na Torina uvalili ještě jednu kletbu. Svým dotykem zabije každého, koho miluje. Nejhorší je, že o prokletí nemůže nikomu říct, takže jeho nastávající netuší, že si hledá partnerku, kterou nemůže milovat.

Sám Torin to popsal následujícími slovy:

Démoni nás prokleli. Po porážce nás odsoudili k nekonečným zimám, než jsme se je pomocí královny a trůnu naučili držet v patřičných mezích. Pak na nás démoni vyslali erlkingy, kteří přicházeli každých sto let a šířili mrazivou smrt.

A když jsme se s nimi snažili naposledy usmířit, prokleli celou moji rodinu. Oslepili Orlu. Mé rodiče poslali na smrt. A mě odsoudili k tomu, abych usmrtil každou ženu, kterou miluju.

Před lety Torin připravil o život ženu jménem Milisandia, kterou si chtěl vzít za ženu. Po této strašlivé události se pokusil kletbu obejít a najít si nevěstu, k níž nebude chovat lásku. Uvažoval o Milisandiině sestře Morii, princezně s tmavě rudými vlasy. Ačkoli oplývala krásou, nikdy ji nemiloval.

Když však potkal Avu, v hlavě se mu zrodil nový plán.

Ava je víla, která byla jako dítě ponechána ve světě smrtelníků. Tam ji adoptovala a vychovala lidská matka jménem Chloe. Ava prožila celý život mezi lidmi. Její nejlepší kamarádkou je Shalini, softwarová inženýrka, která si chtěla už jen užívat vydělaných peněz, ale život bez zaměstnání ji začal rychle nudit.

Na začátku *Mrazu* se Ava vrátila domů a načapala svého přítele v posteli s jinou. Šla se proto opít do baru, kde se zapřísahala, že si s žádným chlapem už nikdy nic nezačne. Když tam čirou náhodou zabloudil i Torin, aby si dal whisky, v opilosti ho urazila. Torin usoudil, že by mohla být ideální nevěstou, protože někoho takového by nikdy nemohl milovat. Nabídl jí padesát milionů dolarů, aby se zúčastnila turnaje a spolu s ním zmanipulovala jeho výsledky. Jemu má naopak jistá televizní stanice, která celé

klání natáčí a vysílá, vyplatit obrovskou sumu peněz. Torin je potřejuje, protože kvůli vleklým zimám se zásoby obilí a potravin tenčí a lidu Faerie hrozí hladomor.

Když klání začalo, Torin pomáhal Avě trénovat na brutální souboje a zdokonalovat její šermířské dovednosti. Avšak čím víc času spolu trávili, tím víc sílila vzájemná přitažlivost. Torin se proto začal obávat, že se do Avy zamiluje a opět zabije svou nastávající.

Sotva však Ava vyhrála poslední kolo turnaje, došlo ke katastrofě. Torin se dotkl její ruky a prokletí se projevilo. Avě začalo mrznout tělo, výbuch magie zničil Torinův trůn a mrštil Avou na trůn královny. Kouzlo trůnu ji v tu chvíli poslalo domů.

Akorát že to nebyl domov, který znala.

Když se podívala na svůj odraz ve vodě, zjistila, že jí z hlavy vyrůstá dvojice měděných rohů. Ukázalo se, že Ava je temná bytost – *démon* – a přirozený nepřítel Letního dvora.

Ava

Zírala jsem do kaluže v lesní půdě a třeštila oči na tmavě bronzové rohy trčící z mojí hlavy. Byly malé, ďábelské a zahnuté k nebi. Oči jsem měla temné, kalné a břidlicově zelené jako rozbouřené moře. Rozklepanou rukou jsem si z tváře otřela bláto.

Když jsem propadla ledovým portálem, moje vlasy změnilly barvu z levandulové na bledě zelenou. I oblečení se mi proměnilo. Teď se na mně objevily šaty z jemné zelenkavé tkaniny, které se mi lepily na tělo, neboť byly promáčené vodou z portálu. Jejich lem byl stejně jako bílé tenisky špinavý od vlhké zeminy.

S hrůzou jsem se pohledem vrátila k rohům a puls se mi zrychlil.

Démon.

Tak bytosti světla nazývaly temné bytosti.

Torin jednou řekl: „Král má dokázat, že je schopný porazit démony“, což zobrazovala i tapiserie visící ve Velké síni, na které byl starodávný král Letního dvora, jak v ruce drží useknutou hlavu démona se zlatými rohy.

S rohy, které dost připomínaly ty moje...

Strach mi zaryl pařáty do srdce. Podřízl by mi Torin hrdlo, kdyby mě takhle viděl?

Ava Jonesová takové rohy neměla. Patřily mému novému já, démonce se zapomenutým jménem.

Zvedla jsem ruku, opatrně jeden roh pohladila a dotkla se špičky. Byl zvláště citlivý, až mi celým tělem projelo zachvění, a ostrý jako hrot vílího meče. V hlavě se mi mihla představa, jak s ním někomu páru břicho...

Znovu jsem se otrásla. Pod maskou obyčejné Avy Jonesové se probouzelo monstrum.

Když jsem od rohu odtáhla prst, zjistila jsem, že se mi na jeho špičce leskne šarlatová kapka. Strčila jsem si prst do pusy a ucítila měď.

Zhluboka jsem se nadechla na uklidněnou. Nos mi naplnila vůně lesa, sytá a prastará: mech a půda s podtóny sladkých mandlí. Ta vůně polechtala cosi v nejtemnějších zákoutích mé paměti. Kolem se nyní vznášela mlha a zakrývala můj odraz v kaluži vody.

Listí zašumělo a já vyskočila na nohy, protože jsem si vzpomněla na strašlivou věc, při níž mi tuhla krev v žilách a na niž jsem v roztržitosti zapomněla – že je tu se mnou děsivě obří pavouk.

Prudce jsem se otočila. Pavouk velikosti mastifa se plížil kolem a upíral na mě šest duhových očí.

Dala jsem se na ústup, boty jsem měla celé mokré. Pavouk se přiblížil, otevřel pusu a vycenil na mě dlouhá, špičatá kusadla.

Jak jsem couvala, v duchu jsem proklínala magii tohoto místa, která mi sice darovala krásné šaty, ale na meč si ani nevzpomněla. Pochopitelně jsem měla k dispozici rohy, ty jsem ovšem ještě nebyla připravená použít.

Jakmile pavouk poskočil, otočila jsem se a rozeběhla se opačným směrem.

S vykasanými šaty jsem uháněla mlhou. Musela jsem si dávat pozor, abych nezakopla o pokroucené kořeny stromů, které trčely z vlhké země.

V mlženém oparu jsem téměř neviděla, kam běžím, a husté křoviny mě škrábaly do rukou a nohou. Utíkala jsem blátivými kalužemi a odhrnovala větve, aby mě nešvihaly do tváře.

V běhu jsem se snažila přebrat si v hlavě, jak jsem se tady vlastně ocitla. Co přesně se za poslední hodinu stalo?

Právě jsem měla usednout na trůn jako královna Letního dvora.

Měla jsem svou magií zachránit království před mrazem a hladomorem. Měla jsem být Torinovou manželkou – alespoň na oko. Na bankovním kontě mi mělo přistát padesát milionů. Jenže v mém pokoji se objevila Moria s povídkou o zavražděné sestře a zlou předtuchou, že Torin zabije i mě. To druhé jí vlastně dělalo radost.

Pukalo mi srdce.

Nakonec měla pravdu. Podle toho, co jsem pochopila, měl totiž král Letního dvora povinnost zabít každou temnou bytost, jako jsem já.

Zatímco jsem prchla lesem, v hlavě mi zněla Torinova slova: *Monstra... démoni... Už jen hovor o nich by k nám mohl přitáhnout jejich zvrácenou pozornost.*

Z tichého, syčivého zvuku mi naskočila husí kůže. Ohlédla jsem se do mlhy. Obludný pavouk mě doháněl. Přidala jsem do kroku, ale plíce už mě pálily a trny rozdrásaly moje holé paže do krve. V dálce jsem zaslechla šumění řeky, takže jsem se rozeběhla tím směrem. Řeka by mě mohla dovést do nějaké vesnice nebo osady.

Čekala jsem, že se na mě pavouk každou chvíli vrhne, chňapne mě chlupatýma nohama a zahryzne mi tesáky do krku.

Vtom jsem zakopla o kořen. Máchla jsem rukama, abych nespadla, a jakmile jsem znovu získala rovnováhu, sebrala jsem ze země kámen o velikosti sevřené pěsti, obrátila se a mrštila jím zvířeti do očí. Pavouk se s vřískotem zastavil a já se opět dala do běhu.

Když jsem dorazila k zurčící řece, zapadající slunce právě barvilo mlhu růžově zlatavým světlem. Zpěněná voda se hnala přes nánosy naplaveného dřeva a stékala na mýtinu. Postříkala mě chladná sprška. Očima jsem bloudila mlhou, žádný pohyb jsem ovšem neviděla.

Vydala jsem se po úzké stezce podél řeky. Barvy lesa se postupně stávaly zářivější a kouzelnější. Zelené listí se změnilo v kaštanově hnědé a později v jasně červené, kmeny stromů hrály odstíny indigové a půlnoční modři. S příchodem noci tmavlo denní světlo do soumravných tónů fialové a barvínkově modré.

Spěchala jsem podél břehu, klouzala na mokřích kamenech a zakopávala o pokřivené kořeny. Padala noc, stíny kolem mě

se prodlužovaly a černaly. Zhluboka jsem se nadechla, abych zahнала strach z představy, jak se tu budu orientovat v naprosté tmě.

Doběhla jsem k mohutnému stromu s tmavomodrou kůrou, který se rýsoval v šeru. Jeho větve se klenuly nad řekou, karmínovými listy prosvítalo měsíční světlo a tlusté kořeny se vinuly po svahu k řece. Jeho kmen mi blokoval cestu.

Opatrně jsem se kolem něj protáhla, košatá koruna zastínila měsíc a mě obklopily stíny.

Najednou mě kdosi zezadu popadl a smýkl mnou do tmy, jednu ruku ovinutou kolem mého pasu a druhou zakrývající má ústa. Chvěla jsem se a krve by se ve mně nedořezal.

Bojovala jsem. Tvrdě jsem ho udeřila lokty a zakloněnou hlavou jsem se mu pokusila rozpárat hrdlo. Chřípí mi zaplavila vůně vlhké skály a hlíny, a když se mé oči přizpůsobily tmě, uvědomila jsem si, že mě útočník táhne do jeskyně.

Únosce se ke mně naklonil a špitl mi do ucha: „Prosím, nekřič, Avo.“

Okamžitě jsem poznala jeho hluboký, medový baryton, který byl nebezpečný a svůdný zároveň. Objala mě dubová vůně krále Letního dvora a ohladila ostré hrany mého strachu. Nicméně jsem právě byla uvězněná v ocelovém sevření muže, který mě patrně hodlal zabít.

Ta otázka ve mně pořád hlodala: Zavraždí mě? Protože právě tohle byl úkol krále Letního dvora.

„Avo.“ Jeho silná paže nepovolovala stisk. „Potřebuju, abys byla zticha. Někdo tě sleduje.“

Přestala jsem sebou mlátit a znehybněla. Povolila jsem svaly. Když spustil ruku z mých úst, pomalu jsem popadla dech. Srdce se mi stále třepotalo jako kolibřík. Mohl za to strach, anebo to, jak na mě Torin působil? Nevěděla jsem.

Ať už to bylo cokoli, nechystal se mě pustit.

„Co tu děláš?“ zašeptala jsem. „Jak ses sem dostal?“

„Následoval jsem tě portálem,“ odpověděl rovněž šeptem. „A právě teď se tě snažím zachránit před démonem.“ Jeho horký dech mě lechtal na uchu a svalnatá paže se mi stále ovíjela kolem pasu. „Šel hned za tebou.“

Copak si Torin nevšiml, že já jsem taky démonka?

Srdce se mi rozbušilo ještě splašeněji. V panice jsem si nikoho dalšího nevšimla. „A proč mě pořád držíš?“

„Protože vidím, že jsi temná bytost, a teď pochybuju o všem, co jsem doposud znal.“ Hedvábným hlasem mu pronikala břítkost a mně po zádech přejížděl mráz. „Poslali tě, abys zničila mé království, měňavče?“ obvinil mě.

Zatnula jsem čelist a otočila se k němu čelem. Jenomže on mě nepouštěl, takže jsem se najednou ocitla přitisknutá k ocelovým svalům jeho hrudníku a zůstala zírat do jeho pronikavých modrých očí. Předloktím mě pevně držel kolem zad jako železnou tyčí.

„Že mě vyslali na misi, abych zničila tvoje království? To je fakt vtipný, Torine,“ odsekla jsem tak hlasitě, že se má slova odrazila ozvěnou od kamenných stěn. „Kdyby tohle všechno patřilo k nějakému velkolepému plánu, myslíš, že bys mě našel ožralou v baru, navíc pocintanou kari omáčkou?“

Povyτάhl černé obočí a sykl: „Ztiš se, měňavče. Možná to nebyl tvůj záměr, ale i tak se ti podařilo zničit mé království. Královský trůn je prasklý. Má moc zmizela. Faerii svírá mráz a já postrádám královnu, která by zemi uzdravila. Hlad a zima se plíží královstvím a já jsem uvězněný na Dvoře smutku. Pokud mě chytí, zaručeně mě strašlivým způsobem popraví. To démonům pěkně hraje do karet, nemyslíš?“

Démonům. Zase to slovo, které vyšlo z jeho dokonalých úst. Jenomže jak mě proboha mohl považovat za špionku?

„Žádný plán to není,“ procedila jsem skrz zaťaté zuby. „Já ti nelhala.“ Hlas se mi zadrhl. Pořád jsem si to přebírala v hlavě. „A chci těch padesát melounů, co mi dlužíš.“

Povyτάhl koutek úst. „To snad nemyslíš vážně, měňavče.“

„Podepsali jsme smlouvu. Vlíí král ji nemůže porušit.“

„Nejsi bytost světla. Ta úmluva je neplatná.“

Pořád jsem k němu zvedala oči, pořád jsem se k němu pevně tiskla. „To sis teď vymyslel, že jo? Tohle pravidlo jsem neviděla ani v poznámce pod čarou.“

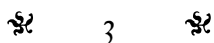
„Právě tohle ti teď leží na srdci?“

„Tvoje království bude v pohodě. Prostě si najdi normální nevěstu z Letního dvora. Určitě to zvládneš.“ Přála jsem si, aby mi hlas nezněl tak kousavě. „Ale pořád mi budeš viset ty prachy.“

Tiskl mě k sobě tak pevně, že jsem i přes oblečení cítila, jak mu tluče srdce. „Víš, že bych se k tobě vážně neměl přibližovat?“

„V tom případě bys mě měl nechat jít,“ odpověděla jsem klidně.

„Zjevně nemám na vybranou.“

Torin

Nechápal jsem to, ale zkrátka se mi nechtělo ji pouštět. I v šeru jeskyně jsem rozeznával jemné křivky jejích měděných rohů. Byla odvěkým nepřítelem bytostí světla, důkazy jsem ostatně měl přímo před očima, a přesto jsem ji následoval až na Dvůr smutku.

Jedinou světlou stránkou této situace bylo, že jsem cítil, jak ze mě padá tíha kletby, kterou na mě uvalila královna Mab. Jakmile jsem se protáhl portálem a nadechl se vzduchu říše temných bytostí, prokletí uvolnilo ledové sevření mého hrudníku a já se opájel zvláštním druhem jistoty a beztíže, jaký jsem doposud nepoznal.

Proč kletba zmizela, to jsem netušil, ale bez ní jsem se mohl oddávat svým touhám... A mohl jsem se dotknout Avy. Mohl jsem ji vášnivě políbit a vyhrnout jí lem šatů až k pasu. Všechny víly měly v povaze podléhat chtíči, stavět rozkoš nade vše...

Akorát že všechny mé hříšné myšlenky směřovaly k osobě, která byla démonka.

Nalákala mě sem? Kéž bych to věděl. V momentě, kdy jsem spatřil, jak ji sleduje jakýsi neznámý démon s rohy a křídly, se mě zmocnila potřeba ji chránit.

„Nemůžu tu zůstat, Avo,“ zašeptal jsem. „Zbývá mi jen malé množství magie. Snad alespoň dokážu otevřít portál.“

Kdyby mě královna Mab polapila, doslova by mě stáhla z kůže. Anebo by našla jiný způsob, jak mi připravit bolestivou a ponižující smrt. A přesto se veškerá má pozornost upírala na tu temnou bytost přede mnou, která na mě v šeru jeskyně hleděla svýma velkýma zelenýma očima.

„Napadá tě, jak nás dostat zpátky?“ zeptala se.

Nás. „Možná mi zbyla energie, abych vytvořil portál, jenže ty se se mnou do Faerie vrátit nemůžeš, Avo.“ Tady kletba nepůsobila, jenže doma? Jednoduše bych ji usmrtil, jakmile by se ke mně jen přiblížila.

Přimhouřila oči a zatřepotala dlouhými řasami. „Chceš říct, že už se nebudu moct vídat s okouzující Moriou?“

„Ať už jsme se dohodli na čemkoli, tvůj druh do Faerie nesmí vkročit.“

Mezi mou myslí a tělem zuřila válka, ale moc dobře jsem si uvědomoval, že ji nemohu vzít s sebou ze dvou veledůležitých důvodů. Zaprvé jsem ji málem zabil. Když se ode mě v mé zemi odvrátila, zbrkle, instinktivně jsem ji chytil za loket. Z těla se mi začalo uvolňovat ledové prokletí a chlad se ji chystal připravit o život. Zadruhé byla démonka a démoni naši zemi prokleli

krutým mrazem a dlouhými zimami. Můj lid by jí zpřerážel kosti. Byl by schopný udělat z království kůlničku na dříví, jen aby zamezil démonce usednout na královnin trůn. A kdo by jim to vyčítal? Již celá staletí jsme trpěli.

To ovšem nebránilo mému tělu, aby po této démonce toužilo. V současné podobě byla snad ještě přitažlivější – nezkrotná, nelítostná a svůdná. Čím víc jsem ji k sobě tiskl, tím rychleji mi bilo srdce, a ještě před momentem jsem na hrudi cítil, jak pod tenoučkou, vlhkou látkou tluče to její. Ve Faerii byl však i jemný dotek smrtící.

Očima jsem zabloudil k jejím dokonalým rtům, plným a mírně rozevřeným. Chtěl jsem ta démonická ústa ochutnat, chtěl jsem je přimět sténat rozkoší. *Kurva*.

Zvenku se ozvalo tiché, rytmické šramocení, které přerušilo souboj v mé duši. Z toho zvuku mě obešel mráz.

„To je ten pavouk,“ hlesla Ava.

Zvedl jsem kámen a vyšel z ústí jeskyně. V soumrácném šeru se zaleskla šestice tmavých očí. Pavouk pomalu slézal z kmene nedalekého obřího stromu a z kusadel mu kapal jed. Ve spáncích mi bušil tep. Nehodlal jsem dopustit, aby se ta potvora k Avě přiblížila.

Jakmile pavouk skočil, vrhl jsem se vpřed a tvrdě ho třískl kamenem do hlavy. Pavouk sletěl na zem a mé ruce i celé tělo potřísnila krev. Upustil jsem kámen. Půlnočně modrá hustá tekutina mi zašpinila bílou košili, takže jsem ji ze sebe stáhl a došel k řece, do níž jsem ji hodil, a pak jsem si v chladivém proudu omyl zakrvácené ruce.

Očima jsem co chvíli přelétl tmavý hvozd a hledal nějaký pohyb. Kromě větru šustícího listím a podivného ptačího zpěvu jsem si nevšiml ničeho zvláštního.

Když jsem se vrátil do jeskyně, Ava sklopila zamračený pohled k mému hrudníku. „To ti ten pavouk šlohl košili?“

„Většina žen by si nestěžovala.“

„Koukám, že zničení tvého trůnu ti hřebínek neshodilo.“

Pod všemi pokusy o racionální uvažování mi na mysli vyvstávala nemilosrdná pravda. Měl bych ji tu nechat a vrátit se domů – jenomže to jsem nedokázal. „Postarám se, abys tu byla v bezpečí, Avo, ale zpět do Faerie tě odvést nemůžu. Navíc mi na otevření portálu pro dva nezbyvá dostatek sil.“ V hrudi mi doutnala už jen nepatrná jiskřička magie.

Svírala zuby. Vypadala příliš rozlíceně na to, aby se zmohla na slovo, a v brčálově zelených očích jí blýskalo. „Kdo mě to sledoval?“

„Velký démon se stříbřitými rohy a tmavými křídly. Byl vybroušený šipkami. Už jsem ho venku neviděl, myslím, že jsme ho setřáslí v mlze a temnotě.“

Přešla ke vchodu do jeskyně a vykukla do tmy. Po chvilce se ke mně otočila a mezi obočím se jí objevila vráska. „Jak poznáš, jestli jsem v bezpečí?“

Jak to mám kurva vědět?

Promnul jsem si bradu a hlavou mi vířily všemožné myšlenky. Třeba ji temné bytosti přivítají s otevřenou náručí. Byla jednou z nich, dávno ztracená dcera Dvora smutku. Já bych se co nejdříve vrátil do svého království, opravil bych trůn, obnovil svou moc

a za ženu pojal... *kohokoli*. Dejme tomu Moriu. Tu bych rozhodně nikdy milovat nemohl.

Královna jen musela zahrát svoji roli a přivolat jaro. Sýpky téměř zely prázdnotou, dobytek byl porážen na maso a zemi docházely peníze.

Byl jsem králem Letního dvora, ale můj život se rozpadl na tisíc kousků.

„Budu zpovzdálí sledovat, jak na tebe temné bytosti reagují. Pokud tě přijmou mezi sebe, v tichosti se vrátím do své říše a pokusím se ji uzdravit. Myslím, že tady ti bude lépe než ve Faerii.“

Zhluboka se nadechla. „Proč jsi mě teda zavlekl do jeskyně?“

Prohrábl jsem si vlasy. „Protože tvůj pronásledovatel byl ozbrojený. Bude lepší, když najdeme někoho neškodného. Někoho, koho bychom v případě potřeby dokázali zabít holýma rukama.“

Zvedla obočí. „Koukám, že nás čeká zajímavější večer.“

Otočila se na podpatku a vyklouzla z jeskyně do tmavého hvozdů.

S očima upřenýma na její boky, které se opojně pohupovaly, jsem ji následoval mezi stromy. Čím hlouběji do lesa jsme se dostávali, tím bylo listí zářivější a červenější. V měsíčním světle připomínalo cákance krve.

Rozhněval jsem staré bohy hodně, když jsem skočil do portálu? Pomazaný král Letního dvora nechával svůj lid mrznout k smrti a raději zachraňoval démonku.

Prastaří bohové mě vybrali, abych vedl bytosti světla. Ještě před mou korunovací však rohatý bůh proměnil naše významné muže

v jeleny a já prokázal svou sílu tím, že jsem je od prvního do posledního zabil. Pak jsem se ještě pokrytý krví vypravil se svou družinou k Meči šepotu, kde měla proběhnout závěrečná zkouška.

Meč mohl zvednout pouze právoplatný král. Ukovali ho staří bohové v zemi mrtvých z oceli z Fomorie a dokázal přeseknout kámen. Když jsem ho přiložil nepříteli k hrdlu, vyznal se ze svých hříchů, a pokud rukojeť třímal pravý král, meč k němu promlouval. Na bitevním poli mi šeptal o smrti a chrabrosti, o zmrzačených tělech a písniích bohů. To díky němu jsem opravdu poznal, že si mě staré božstvo vybralo.

Tak co jsem tu do háje blbnul?

Ava se na mě otočila a zamračila se. „Nad čím dumáš?“

„Nad Mečem šepotu,“ zamumlal jsem nepřítomně.

Povzdechla si. „Tobě už úplně hráblo, nebo co?“

Zacukal mi koutek úst. Nebyla tak daleko od pravdy. Každý král, který meč použil, začal slyšet hlasy.

Ovšem i moje myšlenky na Avu byly svým způsobem šílené. Ona mě už o rozum připravila.

Ava

Světlo hvězd pronikalo větvemi. Sledovali jsme řeku po proudu dolů a po nějaké době nám přišlo, že se blížíme k civilizaci. Mezi propletenými větvemi se začaly objevovat polorozpadlé kamenné oblouky porostlé popínavými rostlinami s červenými květy.

Torin kráčel za mnou a já se několikrát kradmo ohlédla, abych si užila pohled na jeho vysportovanou postavu a holou hrud'. Měsíční svit jako by se odrážel od jeho tmavého tetování, které připomínalo čepele. Jedna malá část mého já oceňovala, že mě následoval a staral se o moje bezpečí, jiná a daleko větší část se však nedokázala smířit se skutečností, že brzo odejde a ožení se s nějakou jinou. Pravdou bylo, že potřeboval královnu a já už prostě nepřicházela v úvahu.

Představa, jak sedí na svém sceleném trůnu s někým jako *Moria* po boku...

Nevychovali mě v tomhle světě a nikdo mě neživil nepřátelstvím mezi říšemi. Bylo mi proto záhadou, jaký smysl mělo přikrmovat vzájemnou nenávist zuřící po tisíciletí.

Letmo jsem se na Torina otočila, a když můj pohled přešel po jeho dokonalé postavě, zase mě píchlo u srdce. „Koho si vezmeš?“ Netuším, proč jsem se zeptala, když jsem nechtěla znát odpověď.

„Na tom, s kým se ožením, vlastně nezáleží, Avo. Teď se především musím vrátit a spravit svůj trůn. Bez něj nemám vůbec žádnou moc,“ řekl tiše. „Možná s Moriou nebo Cleenou. Kterákoli z nich bude ideální, i když se upřímně řečeno obávám, že vždycky budu nejvíc milovat sám sebe. Můžeš mi to mít za zlé, měňavče, ale...“

Prudce jsem se otočila a přerušila ho tím, že jsem mu přitiskla ruku na hrud'. „Moriu si neber. Nenávidí tě. Viní tě ze sestřiny smrti.“

„Jenže já její sestru opravdu zabil.“

„Proč?“

„Jmenovala se Milisandia a pohřbil jsem ji v chrámu Ostary.“ Zhluboka se nadechl. „Byla to nehoda. Neuplyne jediný den, abych toho nelitoval. Až doposud jsem to nikomu nemohl říct. Věděla to jen má sestra.“ Jeho smutné modré oči pátraly v mých. „Zabil jsem ji, Avo.“

Měřila jsem si ho pohledem a srdce se mi svíralo. Patrně nepochopil, že Moria je vyšinutá a nebezpečná. Krucinál, vždyť zavraždila Alici. „Torine, Moria podle mě nevěří, že šlo o nehodu.“

Oči mu zatěkaly a přiložil si prst ke rtům. Zadíval se na cosi za mým ramenem. „Cítím další temnou bytost.“

Nasála jsem vzduch a vdechla lesní vůni. Kromě hlíny, mechu a hub vonících po mandlích sem vítr přinášel i nový slaný pach. Jakmile jsem se začala soustředit, zaslechla jsem, jak se odkudsi z dálky nese píseň. Proud řeky se už uklidnil a spíš klokotal, než řval. Poslouchala jsem slabé šumění lesního života v nočním tichu. Připomínalo něžnou hudbu.

Otočila jsem se zpátky k pěšině. Směrem po proudu řeky stály další zničené kamenné klenby, mezi nimiž prosvítala slabá modrá záře.

Píseň jako by mě volala a lákala blíž. Vedla jsem nás dál, zatímco Torin se držel zpátky a téměř neslyšně našlapoval. Schovali jsme se za příkrovem hustého rudého listí a já se jím snažila prohlédnout skrz, abych lépe viděla na modré světlo.

Spatřila jsem jeho zdroj: velké, modře zářící svatojánské mušky poletující nad zurčícím proudem řeky. Ve vodě, opřená rukama o břeh řeky, stála víla. Lesklé bílé vlasy jí splývaly na holá bronzová ramena. Na hlavě měla čepec z jasně červených per a obličej jí zakrýval průsvitný zelený závoj. Nevypadala zrovna zákeřně.

Když jsem natáhla krk, zahlédla jsem, jak se jí nad lopatkami třpytí duhové šupiny.

Obrátila jsem se k Torinovi, který zašeptal: „Říční panna. Myslím, že není nebezpečná. Nemůže opustit vodu.“

Začichala jsem a pokusila se zachytit pach dalších tvorů. Nikoho jsem neucítila.

Panna spustila tichou, nádhernou píseň, která ladila s opojnou melodií života kolem nás.

S hlubokým nádechem jsem se prodrala listím, které mě hladilo na kůži. Jakmile se ke mně panna otočila, přestala zpívat, naklonila hlavu a ve fialových očích jí zazářila zvědavost.

Váhavě jsem se usmála. „Ahoj.“

Přičichla ke vzduchu a promluvila libozvučným cizím jazykem.

„Omlouvám se, nerozumím,“ odpověděla jsem.

Popotáhla nosem. „Cromm. Isavell.“ Usmála se. „Mab.“

Působila přátelsky. Oplatila jsem jí úsměv a přiložila si dlaň k hrudi. „Ava. Mab... to je ta královna? Promiňte, vy se jmenujete Isavell?“

Dál se na mě usmívala a oči jí svítily. „Isavell.“

Bohové, cítila jsem se jako idiot. Vypadala jsem jako temná bytost, ale z jejich jazyka jsem neznala jediné slovo.

Isavell, jestli se tak opravdu jmenovala, se zachichotala. Zvedla se z vody, čímž odhalila stříbřité šaty bez rukávů, které jí říční voda lepila k tělu. Vyhlížela opravdu kouzelně. Temné bytosti možná nebyly tak démonické, jak se povídalo. Třeba je jejich nepřátelé v průběhu staletí pomlouvali, zatímco ve skutečnosti měli zlaté srdce.

Přemýšlela jsem, jestli už Torin usoudil, že jsem v bezpečí.

Snažila jsem se vymyslet, co ještě říct, když Isavell namířila rukou na kvetoucí strom. Když jsem popošla nejistým krokem vpřed, povzbudivě se na mě usmála. Mezi květy rostly fialové bobulky. Ukázala jsem na ně s vytaženým obočím a říční panna přikývla.

Možná měla chuť na svačinku, ale nedosáhla na ni?

Natrhla jsem hrst bobulí, vrátila se k břehu řeky a podala je Isavell. Vložila si jednu do úst a blaženě se usmála. Potom si

ukázala od otevřené pusy a pak na mě. Chtěla mě krmit? Na takové důvěrnosti s cizími lidmi jsem nebyla zvyklá, ale možná si takhle temné bytosti získávaly přátele.

Nepřipadala jsem si jako na Dvoře *smutku*.

Rozevřela jsem rty a ona mi vložila bobuli na jazyk. Když jsem se do ní zakousla, v puse mi vybuchla sladká, štiplavá šťáva. Kde-kdo mě varoval, ať si dám pozor, jaké jídlo a víno ve vlích říších konzumuju, ale já k nim přece patřila.

Zatímco jsem dřepěla na břehu řeky, podělily jsme se o zbytek ovoce. Když jsme dojedly, měla jsem dlaň celou fialovou. Postavila jsem se a chtěla se jí optat, co bych našla, kdybych pokračovala po pěšině. Narazila bych na ves? Na město plné překrásných panen, co si rády pochutnávají na bobulích?

Neznala jsem její jazyk, takže jsem jen ukázala po proudu řeky a povytáhla obočí.

Říční panna opět začichala a úsměv jí pomalu zmizel. Ucítla snad přítomnost krále Letního dvora? Oči jí potemněly a vycenila brutálně ostré špičáky.

Honem jsem ucouvla.

Prudce zaklonila hlavu, až jí čepec s peřím spadl do vody, otevřela ústa a spustila hlasitou, naříkavou píseň s jediným slovem, kterému jsem rozuměla, *Isavell*, po němž vždy následovalo slovo *Morgant*.

Zrychlil se mi tep.

Už jsem si nepřipadala tak příjemně, takže jsem se rozeběhla zpátky mezi stromy. Z opačného směru jsem zaslechla dusot a praskání větví. Srdce mi bušilo jako splašené. Někdo mě honil.

Než jsem si stačila plně uvědomit nebezpečnost situace, pro-
jela mi ramenem a bedry ostrá bolest. Nemohla jsem ani dýchat,
jak se mých svalů a kostí zmocnila agónie. Když jsem upadla na
vlhkou zem, uslyšela jsem, že ke mně běží Torin a volá mé jméno.
Popadl mě do silných paží, pevně si mě přitiskl k odhalené hrudi
a dal se do běhu.

Zmítala jsem se v křečích, jak se mi tělem šířil jed, a jen taktak
jsem byla schopná držet Torina kolem krku. Hroty šipek mi drá-
saly kůži.

„Tohle byla chyba,“ zavrčel Torin, strnul a upustil mě.

Dopadla jsem do mechu, do zad mi vystřelila ostrá bolest. Pře-
valila jsem se na břicho. Rozmazaným zrakem jsem bloudila le-
sem, až jsem konečně našla Torina. Z holých zad mu trčely šipky
jako svatému Šebestiánovi. Namáhavě se pokoušel zvednout na
rukou.

Připlazil se ke mně na všech čtyřech a vyndal mi šipky, které
jsem měla zabodnuté v těle. Natáhla jsem se, abych mu pomoh-
la, ale vtom ho kdosi kopl, stoupl mu na záda a mě od něj odtrh-
ly neznámé ruce.

Ava

Překulila jsem se a pohlédla na muže, jehož bota přišpendila Torina k zemi. Byl to vysoký chlap se širokými rameny zahalenými bronzovou zbrojí. Mezi rohy mu spočívala koruna, kterou tvořili pozlacení štíři, a na záda mu padaly dlouhé bílé vlasy.

Ztěžka jsem polkla.

„Zadržte.“ V puse jsem měla sucho a nedokázala jsem kloudně myslet. „Nechte ho jít. On sem nepatří.“ Rozuměl mi vůbec?

Chlápek roztáhl černá křídla. Byla tenká a průsvitná jako křídla motýla. Nebýt jeho strašlivého výrazu, řekla bych si, že je to fešák. Nicméně vypadal, že hodlá z Torina vymlátit duši.

Podíval se na mě, přimhouřil jantarové oči a pomalu zvedl nohu z Torinových zad. Ten toho využil, rychle se přetočil, šipky se zlomily, oběma rukama popadl útočnickovu nohu a zkroutil mu kotník jedním směrem a koleno druhým.

Bělovlasý cizinec sletěl do bláta a jeho pád se rozlehl lesem.

Na zemi ovšem zůstal pouhou chvílí a já ani Torin jsme se mezitím nedokázali postavit. Obklíčily nás další temné bytosti. Na sobě měly brnění z kůže, mechu a kožešin a cosi křičely ve svém podivném jazyce.

Bytost s parohy mě chňapla za paže a postavila. „Morgante,“ otočil se paroháč k vílákovi se škorpióní korunou.

Zmocňovala se mě panika při pomýšlení na to, co se Torinovi na nepřátelském území stane.

Tělo se mi celé chvělo, jak jím proudily toxiny. Nejradši bych se někde schoulila do klubíčka a zvracela, ale nemohla jsem, protože Morgant už mě táhl ke svému koni. Přehodil mě tváří dolů přes hřbet, vyskočil za mě a vyrazil po lesní pěšině.

Když jsem zvedla hlavu a ohlédla se, zatrnula jsem hrůzou. Torina přivázali k jinému koni lanem a vlekli po zemi.

Nezajímalo mě nic jiného než jak ho odsud dostat. Nedokázala jsem se na něj dívat, a tak jsem odvrátila zrak.

Les prořídł a v dálce se ze skal a mlhy vynořil hrad, jenž se tyčil vysoko nad námi. Jeho první patro se kroutilo jako pokřivené kořeny stromů a postupně přecházelo v gotickou pevnost.

Jed mi pronikl do krve a rozostřil mi vidění. Přesto jsem křičela až do ochraptění, dokud mi zezadu na lebku nenarazila Morgantova pěst.

Ležela jsem na nerovné podlaze, svaly mě pálily a hlava mi třesla. Chladné měsíční světlo pronikalo do mé prazvláštní cely. Dvě zdi byly postaveny z kamene, ve kterém se vyjímaly železné dveře, ale druhou polovinu tvořila jakási namodralá kůra, jež se táhla desítky metrů vysoko.

Temnotu nad mou hlavou protkávaly stříbrné tečky – nepatrné paprsky a jediné zdroje světla v této úzké a neskutečně vysoké cele. Společníky mi dělaly pouze stíny.

Opatrně jsem si osahala místa v zádech, kde se mi do nich zapíchly šipky, a při každém pohybu jsem sraštila tvář bolestí. Snažila jsem se polknout, ale hrdlo jsem měla příliš vyprahlé.

„Torine?“ hlesla jsem skřehotavě.

Jedinou odpovědí mi byla ozvěna vlastního hlasu, která se odrazila od stěn.

Sklopila jsem hlavu do dlaní a pokusila se potlačit narůstající nevolnost. Neměla jsem nejmenší tušení, jestli sem vůbec dorazil živý.

A kdyby ano? Možná se mu podařilo otevřít portál a uprchnout.

Pokud by tu zůstal, temné bytosti by ho roztrhaly na cucky.

S hlavou v dlaních jsem se dávila, ale nic jsem nevyzvracela. Jestli jsou temné bytosti tak kruté, jak Torin říkal, co to vypovídalo o mně?

Vnitřek krku jsem měla jako smirkový papír. „Torine?“ zkusila jsem to znovu, ale hned jsem se rozkašlala.

Zvedla jsem se z podlahy a dokulhala k železným dveřím. Zoufale jsem na ně zabušila pěstí. „Haló?“ zařvala jsem. „Torine?“